

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

361.1

Hely

Idő

"1920"

Személy

Szerző:

Cím:

A levélhordó

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.

(Helv)

1920 7/2

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest tőváros házi nyomdája 1919.

A levélhordó

Kopognak. Félénken, szerényen nyitja valaki az ajtót és belép a pénzes-levélhordó. Száz koronát hoz, átadja, aztán menni készül. Megszólítom:

— Mondja csak barátom, mennyi a maga tizetése?

— Kétezer korona.

— Egy hónapra? Abból bizony nehezen él meg.

— Dehogya! Egy éve. Hanem hát, tetszik tudni, van még egy kis családi pótlékom, drágasági pótlékom, olcsó beszerzés a „csoportnál”, a pénzkézből, tésnél is adnak a jó emberek valamit.

— De hiszen ez még mind rejtentően kevés!

— Meg aztán husz éve szolgálok, a háboru előtt összekuporgattam pár koronát, abból pótolgattam, ami kellett. Most ennek is vége felé járok, de hát talán csak fordul egyszer jobbra is a világ sorsa. Addig valahogy elnyomorgunk tovább — hiszen még nálam is keservesebben nyomorog Magyarország.

Szegény ember; kicsoda hősi szív az egyszerű, kopott postás-egyenruha alatt.

Az öreg egy percre elhallgat; talán kitalálta a gondolatomat, mert így folytatja:

— Nem én vagyok a szegény ember, uram. Járok én méltóságos, nagyságos urakhoz. Valamikor nagy urak voltak, nyugodtan éltek biztos fizetésből. Aztán nyugdíjba mentek, azt hitik, utolsó néhány évüket épp olyan gondtalanul fogják leélni. Meg-megfordulok náluk, mindig kevesebb a butor a lakásukban, mindig szomorubbán néz rám az öreg méltósága. A régi gavalléros mozdulattal adja most is a borraivalót, csak a szeméből látom, hogy számolgatja, miről mond le ennek a borraivalónak a fejében. Ha tehetem, el is megyek úgy, hogy ne adhasson semmit. . . Ezek a szegény emberek, uram. A szegény nyugdíjas méltóságos és nagyságos urak. Nem jó ma urnak lenni. Nagyon nem jó. Istennek ajánlom.

Elment, amilyen szerényen jött. S én azóta töröm rajta a fejemet, hogy hát minek is jó ma lenni?